

บทนำ ปฏิบัติการล่าเทวะ

การตัดลึนใจที่ผิดพลาดจะนำมาซึ่งผลลัพธ์ที่ไม่อาจย้อนคืน...

เมื่อสามปีก่อน

ห่างจากชายฝั่งตะวันออกไปประมาณห้ากิโลเมตร เครื่องบินทิ้งระเบิด Flying Leopard VI สามลำบินเรียงกันเป็นรูปตัว V แผลเสียงอยู่เหนือท้องทะเล ปีกสีเงินถูกแสงอาทิตย์ยามเช้าอาบจนกลายเป็นสีส้มแสดตา

เจิ้งเป่าเฉียงหรือบรูซหัวหน้าที่หน่วยปราบปรามยาเสพติดที่สามประจำด่านศุลกากรนำลูกน้องออกมายืนอยู่ตรงริมหาด ชายหนุ่มสูบบุหรี่รับลมด้วยท่าที่อึดอัด ปากก็พิมพ์คำต่าหญิงสาวรวบผมหางม้าคนนั้น ในเวลานี้อาคารสำนักงานที่พวกเขาแสนภาคภูมิใจถูก 'ทีมซีโร่' หน่วยงานที่แข็งแกร่งที่สุดในตำนานยึดเอาไปใช้เป็นฐานบัญชาการชั่วคราว

บรรยากาศในฐานบัญชาการชั่วคราวดูเคร่งเครียดจริงจัง จอเรดาร์ขนาดใหญ่บนผนังเผยให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวอันคล่องแคล่วของเครื่องบินทิ้งระเบิดทั้งสามลำ

"ตอนนี้เวลาหกโมงห้าสิบเอ็ดนาที พวกเราจะออกปฏิบัติการตอนเจ็ดโมง

8 Undead ไวรัสคร่าวิญญาณ 4

ตรง ขอให้ทุกคนรักษาเวลาด้วย" นายทหารหญิงรวบรวมหมางม้าที่อยู่หน้าจอร์เดิร์มมองนาฬิกาข้อมือแวบหนึ่งก่อนจะพูดขึ้น นายทหารพร้อมอาวุธครบมือลึบกว่านายที่ยืนตัวตรงอยู่ทางด้านหลัง แม้ต่างจะไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกทางสีหน้า แต่แวตานั้นกลับเผยให้เห็นถึงความรู้สึกตื่นเต้น

"หัวหน้าเยี่ย ตามแผนที่วางไว้ หลังจากนั้นอีกสามสิบนาทีการโจมตีครั้งที่หนึ่งจะเริ่มปฏิบัติการ ไม่ทราบว่าจะประกาศแจ้งเลยหรือเปล่าครับ" เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเงยหน้าจากโต๊ะควบคุมถาม

เรนาลิ่งเล แต่ผ่านไปแค่ไม่กี่วินาทีเธอก็ออกคำสั่งเฉียบขาด "ลงมือปฏิบัติ"

"เดี๋ยวก่อน" ลิ่นเสียง นายทหารรูปร่างสูงใหญ่กำยำคนหนึ่งก็เดินเข้ามา

"ผู้กองหวัง" บรรดาลูกทีมทั้งหมดต่างพากันหันมาวันทวยุทธ์ต่อชายหนุ่ม วิลลี่ยกมือวันทวยุทธ์กลับ ก่อนจะหันมองไปทางเรนาที่มิลีหน้าลิ่งเล "หัวหน้าเยี่ย คุณน่าจะได้รับคำสั่งยกเลิกปฏิบัติการเมื่อแปดชั่วโมงที่แล้วไม่ใช่หรือไง สิ่งสำคัญลำดับแรกที่นายทหารอย่างเราต้องปฏิบัติตามคือห้ามฝ่าฝืนคำสั่ง..."

"พอได้แล้ว" เรนาตัดบท "หากเกิดอะไรขึ้นฉันจะเป็นคนรับผิดชอบเอง คุณแค่ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นก็พอ ได้หรือเปล่า"

"ทำไมคุณต้องตั้งต้นขนาดนี้ด้วย ตกลงมันเรื่องอะไรกันแน่ ทำไมคุณถึงไม่พูดออกมาตรงๆ" วิลลี่เริ่มเสียงอ่อน "ระเบิด N2 ยังอยู่ในชั้นตอมลักระดับหนึ่ง หากไม่มีคำอธิบายที่สมเหตุสมผลแล้วละก็ เบื้องบนไม่มีทางอนุญาตให้ปฏิบัติการแน่ และผมก็ตรวจสอบดูแล้ว ปรากฏการณ์พายุแม่เหล็กถล่มเขตชายฝั่งตะวันออกจนระบบไฟฟ้าและการสื่อสารของสามสิบสองเมืองกลายเป็นอัมพาตเมื่อสิบสองปีก่อนนั้นมีพิกัดตรงกับพื้นที่ปฏิบัติการโจมตีของคุณคราวนี้พอดี..."

พูดถึงตรงนี้วิลลี่ก็ปิดปากเงียบ เขาจ้องหน้าเรนาหนึ่ง

เรนาพูดขึ้นอย่างระแວดระวัง "ผู้กองหวัง ฉันไม่เข้าใจว่าคุณกำลังพูด

เรื่องอะไร อีกอย่าง เมื่อสิบสองปีที่แล้วระเบิด N2 ยังไม่ถูกผลิตขึ้นด้วยซ้ำ"

"เฮ้อ" วิลลี่ถอนหายใจเบาๆ "ช่างเถอะ ผมรู้แต่แรกแล้วว่าคุณไม่มีทางบอกความจริงกับผมแน่ ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าผมจะพูดยังไงคุณก็คงไม่มีทางเปลี่ยนใจ แต่จะให้ผมนั่งเฝ้ามองดูคุณฝ่าฝืนกฎหมายแบบนี้ผมก็คงทำไม่ได้ เอาเป็นว่าผมจะบอกอะไรบางอย่างให้คุณรู้ไว้" วิลลี่พูดพลางยื่นซองเอกสารที่มีตราประทับของทีมซีโรให้กับเธอ "คุณตัดสินใจเองก็แล้วกัน"

"ชาวอะไร" เรน่าถามพลางยื่นมือไปรับซองเอกสารจากมืออีกฝ่าย

"พวกในค่ายทหารใหม่เหมือนจะรู้ข่าววงในอะไรบางอย่างถึงได้สนใจปฏิบัติการครั้งนี้ ผู้กองมูร์ลีย์กว่าปฏิบัติการคราวนี้สามารถยกระดับความสำคัญให้เป็นระดับนานาชาติได้ เลยยื่นหนังสือให้ปฏิบัติการคราวนี้กลายเป็นการฝึกซ้อมร่วมแทน" ในขณะที่เรน่ากำลังอ่านเอกสาร วิลลี่ก็ฉวยจังหวะอธิบายเพิ่ม "ให้มีลักษณะเป็นการเรียนรู้อ"

พอได้อ่านเอกสารในมือ สีหน้าของเรน่าก็เริ่มเปลี่ยน เธอซึ้งน้ำหนักรออยู่ในใจครู่หนึ่งก่อนจะกัดฟันตอบ ดวงตาฉายแววเด็ดเดี่ยว "ฉันตัดสินใจไปแล้ว"

"คุณมั่นใจนั้นหรือ คุณก็รู้ว่าปฏิบัติการคราวนี้เป็นเพียงการฝึกซ้อมเท่านั้น ถ้าจะให้ผมใครเสียชีวิต ลูให้ผม..."

"ฉันบอกแล้วว่าฉันตัดสินใจแล้ว" เรน่าเงยหน้าพูดน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวก่อนจะมอบเอกสารให้กับเจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ "ยื่นหนังสือดำเนินการได้เลย เป้าหมายของ Flying Leopard ยังคงเหมือนเดิม อีกสามสิบนาทีต่อจากนี้ให้ลงมือโจมตีได้" พูดจบเธอก็หันกลับมาพูดกับบรรดาลูกทีมที่อยู่ด้านหลัง "รหัสและเป้าหมายของปฏิบัติการลาเทวะยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน เนื้อหาปรับเปลี่ยนเป็นการฝึกซ้อมร่วม มีปัญหาอะไรหรือเปล่า"

"ไม่มีครับ!" สมาชิกทีมทั้งหมดต่างตอบรับอย่างพร้อมเพรียง

"เดี๋ยวก่อน แล้วทหารใหม่พวกนั้นจะทำยังไง" วิลลี่ถาม

เรน่าไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง "ฉันไม่เคยคิดจะเปิดโอกาสให้พวกเขาได้เข้ามาก่อความวุ่นวายตั้งแต่แรกแล้ว...ทุกคนไปได้" พูดเสร็จเธอก็นำลูกทีม

10 Undead ไวรัสคร่าวิญญาณ 4

ทั้งหมดเดินออกไปจากฐานบัญชาการชั่วคราว

เมื่อเห็นว่าตัวเองพูดโน้มน้าวอีกฝ่ายไม่สำเร็จ วิลลี่ก็ได้แต่ส่ายหน้า เขายื่นมือไปจับแขนของลูกทีมคนหนึ่งที่ได้ยืนอยู่หลังสุด "บิลลี่ ช่วยดูแลเธอด้วย" "วางใจเถอะครับพี่!" บิลลี่ใช้มือแกร่งคล้ำแดดตบลงบนหลังวิลลี่เบาๆ พร้อมยิ้มกระเซ้า "เรื่องดูแลสาวๆ ผมเหนือกว่าพี่เยอะ"

ตอนเช้า เจ็ดนาฬิกา ยี่สิบนาที เมืองต่างๆ ที่อยู่ทางชายฝั่งตะวันออก ล้วนได้ยินเสียงประกาศขึ้นพร้อมกัน

"ประกาศด่วน! สถาบันวิจัยดาราศาสตร์แห่งชาติได้ตรวจพบปรากฏการณ์เปลวสุริยะบนดวงอาทิตย์ คาดการณ์ว่าจะเป็นการระเบิดครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์เชื่อว่าอีกหกชั่วโมงข้างหน้าจะเกิดพายุแม่เหล็กขนาดใหญ่ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเมืองต่างๆ ทางฝั่งตะวันออกของประเทศ ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบดังกล่าว ทางเมืองจะหยุดจ่ายกระแสไฟฟ้าชั่วคราว จึงเรียนมาเพื่อขอภัยต่อความไม่สะดวก..."

นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญยังระบุอีกว่าพายุแม่เหล็กอาจส่งผลต่อเครื่องใช้ไฟฟ้าและเครื่องมือสื่อสารต่างๆ ดังนั้นอีกหกชั่วโมงต่อจากนี้ไป ทางเราขอแนะนำให้ทุกท่านหยุดใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าทุกชนิด รวมทั้งโทรศัพท์มือถือและเครื่องมือสื่อสารอื่นๆ..."

สิบนาทีหลังจากนั้น ทันทีที่เมืองต่างๆ ทางฝั่งตะวันออกทำการตัดไฟเสร็จ 'Flying Leopard VI' ทั้งสามลำก็ตรงไปถึงเป้าหมายโจมตีโดยพร้อมเพรียง

"เตรียมการโจมตีครั้งสุดท้าย ทุกอย่างปกติ ระเบิด N2 พร้อมยิง" นักบินพูดทบทวนคำสั่งอีกรอบ "ปิดระบบช่วยบินอัตโนมัติ เปลี่ยนเป็นระบบขับเคลื่อนด้วยมือ นับเวลาถอยหลังเตรียมยิง สาม สอง หนึ่ง ยิง! ขอย้ำ! ระเบิด N2 ถูกยิงออกไปแล้ว!"

บนท้องฟ้า จรวดสามลูกพุ่งทะยานออกไปเหนือผิวน้ำที่ว่างเปล่าพร้อมปล่อยกลุ่มควันขาวเป็นสายอยู่ทางด้านหลัง ในเวลาเดียวกันเครื่องบินทั้ง

ระเบิดทั้งสามลำก็หมุนตัวกลับอย่างรวดเร็ว

'ตูม!' จู่ๆ จรวดก็ระเบิดขึ้นกลางอากาศเหนือผิวน้ำห้าสิบลเมตร แสงสว่างเจิดจ้ายิ่งกว่าพระอาทิตย์โผล่อยู่เหนือท้องทะเล แรงกระแทกที่เกิดขึ้นทำให้คลื่นน้ำยกตัวสูงกว่าสี่สิบเมตร ก่อนจะแผ่ออกเป็นวงกว้าง ภาพฟ้าแลบ เสียงฟ้าร้องกระจายไปทั่วท้องฟ้า เมื่อชั้นบรรยากาศที่บิดเบี้ยวกลับสู่สภาวะปกติ บริเวณเหนือผิวน้ำที่เคยว่างเปล่าก็ค่อยๆ ปรากฏภาพวัตถุทรงกลมขนาดยักษ์ หลากสีเส้นผ่านศูนย์กลางกว้างเกือบหนึ่งพันเมตรออกมาให้เห็น

บนผิวของวัตถุทรงกลมนั้นมีแถบแสงคล้ายแสงนีออนวิ่งวนไปมา แสงสีตุลละลานตาจนน่าประหลาด หลังจากสิ้นสะท้อนอย่างหนักอยู่ครู่หนึ่ง วัตถุทรงกลมก็แตกออกราวกับฟองสบู่ คลื่นพายุแม่เหล็กที่รุนแรงจนน่าขนลุกพัดกระหน่ำออกมาจากตำแหน่งของวัตถุทรงกลมซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางมันวนกลิ้งพื้นที่เกือบหนึ่งในสามของผิวโลกไปในชั่วพริบตา

เห็นเงาร่างขนาดยักษ์ค่อยๆ ปรากฏขึ้นเหนือผิวน้ำแบบนั้น เรน่าที่อยู่บนเครื่องบินขนส่งก็ตื่นเต้นจนอดลุกขึ้นยืนไม่ได้ "บิลลี ภาพที่คุณกำลังจะได้เห็นต่อไปนี้เป็นภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่มวลมนุษยชาติจะมีโอกาสได้เห็น"

บิลลีกับสมาชิกทีมซีโรที่อยู่ด้านหลังต่างพากันลุกขึ้นยืน ดวงตาเบิกกว้างมองดูภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า

บิลลีชี้ตาพลาฟพูดพึมพำ "ผมไม่ได้กำลังฝันไปใช่ไหม"

ที่อยู่ตรงหน้าเขาคือเกาะขนาดยักษ์ที่กำลังลอยอยู่กลางอากาศ

เกาะทรงกรวยดูราวกับลูกช้างยักษ์ พื้นผิวของเกาะดูราบเรียบ เห็นได้ชัดว่าไม่ได้เป็นเกาะที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ดินและหินบางส่วนร่วงลงสู่พื้นเผยให้เห็นถึงโครงสร้างประหลาดคล้ายรังผึ้งที่ซ่อนอยู่ภายใน

เรน่าซ่อนความรู้สึกตื่นเต้นบนใบหน้าไว้ไม่มิด เธอพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงสิ้นเทา "และนี่คือเกาะในตำนานที่กล่าวขานกันว่ามีเหล่าเทพสถิตอยู่ เกาะเผิงไหล!"

กองบัญชาการทีมซีโร

12 Undead ไวรัสคร่าวิญญาณ 4

บรรยากาศในห้องประชุมคู่อึดอัดเป็นที่สุด ราวกับว่ามวลอากาศในห้อง ได้หยุดนิ่ง พิธีอำลาเพื่อนร่วมสงครามที่เพิ่งจบสิ้น ภาพร่างไวรัลวิญญาณของ เพื่อนทหารที่ถูกเรียกขานกันเป็นพี่เป็นน้องอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันถูกคลุมด้วยธงชาติ นั้นทำเอาเหล่าชายชาติทหารบทีมซีโร่ต่างเก็บงำความรู้สึกโศกเศร้าไว้ไม่อยู่

เรน่าในชุดเครื่องแบบเต็มยศยืนอยู่หน้าสมาชิกทีมซีโร่ ตาของเธอแวบแดงเล็กน้อยเหมือนเพิ่งผ่านการร้องไห้มาไม่นาน

บนเวที นายทหารอาวุโสผมสีดอกเลาหน้าตาน่าเกรงขามคนหนึ่งกระแอมขึ้นก่อนจะพูดออกมา "ต่อไป เป็นการประกาศผลคำตัดสินของฝ่ายใน หมายเลข 0177 โปรดเดินออกมาข้างหน้า"

บรรยากาศภายในห้องประชุมตึงเครียดขึ้นทันที เรน่าเดินขึ้นหน้าตาม คำพูดของอีกฝ่าย

"เพราะการกระทำตามอาวมรณะของหมายเลข 0177 ทำให้ปฏิบัติการ ฝึกซ้อมรหัส 'ล่าเทวะ' เกิดความผิดพลาด ส่งผลให้สมาชิกทีมซีโร่สี่นาย และกองหนุนอีกแปดนายต้องสละชีวิตอย่างไม่จำเป็น คณะกรรมการต่าง เห็นพ้องว่าหมายเลข 0177 ขาดคุณสมบัติด้านการตัดสินใจ ความมุ่งมั่น และความสามารถในการบัญชาการ ไม่อาจรับหน้าที่เป็นหัวหน้าหมวดได้อีก จึงขอปลดตำแหน่งและรหัสหมายเลขลับของทีมซีโร่ฉบับแต่บัดนี้เป็นต้นไป และขอให้หมายเลข 0177 มอบตราประจำตำแหน่งคืนด้วย"

เรน่าเดินตรงขึ้นไปบนเวทีไม่พูดไม่จา พอทำวันทยหัตถ์เสร็จเธอก็หยิบ ตราประจำตำแหน่งที่ถูกขัดจนแวววาววางไว้บนโพเดียม เมื่อวันทยหัตถ์ อีกครั้งเป็นที่เรียบร้อย เธอก็หันหลังเดินจากไป

หลังจากนั้นอีกหนึ่งสัปดาห์ เขตชุมชนโลตัสเลค เวลากลางวัน

ใต้แสงไฟสีเหลือง เรน่านั่งนิ่งอยู่ริมสระน้ำภายในเขตที่พักอาศัย ปล่อยให้ละอองน้ำจากน้ำพุค่อยๆ อาบผมเธอจนเปียกชื้น

"เมื่อย..." ลี้นเสียงร้องอย่างเกียจคร้านยาวๆ ลูกแมวสีดำตัวหนึ่ง ก็โผล่ออกมาตรงหน้าเธอ

"เจ้าตัวเล็ก หลงทางมาหรือไง" เรนามองดูลูกแมวพลางพึมพำออกมาเบาๆ "คงไม่มีที่ไปเหมือนฉันสินะ"

ลูกแมวเหมือนจะเริ่มสนใจหญิงสาวแปลกหน้า มันมองดูเธออยู่ครู่หนึ่ง นัยน์ตาสีเขียวเข้มคู่นั้นดูแวววาวราวกับมรกต

"มา มาหาฉันมานี่" เรนายื่นมือให้กับเจ้าลูกแมวที่ทั้งน่ารักและน่าสงสาร อย่างเป็นมิตร

แสงไฟอัตโนมัติบนทางเดินอาคารทำส่องสว่าง เรนาเดินขึ้นบันไดตึกไปช้าๆ มือข้างหนึ่งประคองลูกแมวไว้อย่างระมัดระวัง ส่วนมืออีกข้างก็ล้วงกุญแจออกมาเปิดประตูห้องที่อยู่ทางด้านขวาของบันได

"รู้จักกลับมาด้วยฉันหรือ" พอประตูถูกเปิดออก เสียงเครื่องขีมิของผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากภายในห้อง ทำเอาเรนาตกใจแทบสะดุ้ง

"อาจารย์!" พอเห็นคนที่นั่งอยู่บนโซฟาชุด เรนาก็หน้าเปลี่ยนสี เธอรีบคุกเข่าลงกับพื้น

"ลุกขึ้น" ผู้หญิงท่าทางเคร่งครัดพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา "ไม่ต้องคุกเข่า เรื่องคราวนี้ฉันเองก็มีส่วนต้องรับผิดชอบ เพื่อปกป้องชาวมานโลทิตทั้งหมด ปฏิบัติการโจมตีเกาะเผิงไหลคราวนี้ฉันเลยต้องยืมมือกองทัพให้เข้ามาช่วย ทุกอย่างจึงกลายเป็นเรื่องใหญ่ พวกศัตรูถึงได้สบโอกาส"

"อาจารย์คะ เป็นเพราะฉันไม่ดีเอง ฉันไม่ทันสังเกตเห็นแผนชั่วของพวกศัตรู นึกไม่ถึงว่าพวกเขาจะซ่อนตัวอยู่ในกลุ่มทหารใหม่...ฉันทำให้อาจารย์ต้องเสียหน้า"

"เสียหน้านะเรื่องเล็ก คิดหาทางเอาของกลับคืนมาให้ได้ต่างหากถึงจะเป็นเรื่องใหญ่" อีกฝ่ายชายตามองด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะพูดต่อ "แต่เรื่องนั้นเธอไม่ต้องเป็นห่วง ฉันมีภารกิจอื่นที่สำคัญกว่านั้นจะมอบหมายให้ พรุ่งนี้ไปรายงานตัวที่สถาบันวิจัย ฉันจะให้เธอรับผิดชอบโปรเจกต์ 'ผู้ลี้ภัย' !" "

เรนาเงยหน้าขึ้น เธอพูดอย่างตื่นเต็น "โปรเจกต์ 'ผู้ลี้ภัย' ? หรือว่า..."

"ใช่" แม้แต่น้ำเสียงเย็นชาของอีกฝ่ายก็ยังเจือไปด้วยความรู้สึกตื่นเต็น

14 Undead ไวรัสคร่าวิญญาณ 4

"ก็ของที่เธอนำกลับมาจากเกาะเผิงโหล่นั้นแหละ หากโปรเจกต์นี้สำเร็จจริงล่ะก็ เรื่องที่จะจัดการเจ้าขอมบี้พวกนั้นให้หายไปจากโลกใบนี้ก็จะไม่ใช่ความฝันอีกต่อไป"

"เข้าใจแล้วค่ะ อาจารย์ ฉันรับรองว่าจะทำอย่างสุดความสามารถ"

วันรุ่งขึ้น ณ สถาบันวิจัยความปลอดภัยทางชีวภาพแห่งชาติ หัวหน้าสถาบันวิจัยที่ผมเข้าไปทั้งหัวปลั๊กประตูห้องทดลองรวมให้เปิดออกก่อนจะไปหยุดยู่หน้าไมโครโฟน "อะแฮ่ม! ขอรบกวนเวลาสักครู่"

พอได้ยินเสียง เจ้าหน้าที่หลายสิบคนที่อยู่ในห้องกระจกโปร่งใสก็พากันหยุดงานที่กำลังทำ ทุกคนต่างเงยหน้ามองไปยังชายผู้เป็นหัวหน้า

"ตอนนี้ผมขอแนะนำให้คุณคนรู้จักกับเพื่อนร่วมงานคนใหม่ คุณเรน่าเยี่ยซิงอวี เธอจะมาเป็นที่ปรึกษาให้กับทางสถาบัน"

พอหัวหน้าสถาบันวิจัยพูดจบ หญิงสาวไว้ผมทรงหางม้าก็เดินเข้ามาในห้องทดลอง รูปร่างหน้าตาที่สวยงามดูตานั้นดึงดูดความสนใจของเจ้าหน้าที่ทั้งหมดได้ในทันที ลูกแมวสีดำที่เธออุ้มไว้ในอ้อมแขนติดกับชุดทำงานสีขาวสะอาดตาอย่างเด่นชัด "สวัสดิ์ค่ะทุกคน ฉันเยี่ยซิงอวี เรียกเรน่าก็ได้ค่ะ"

บทที่ 1

อันตรายรอบด้าน

การตายของคนคนหนึ่งนำมาซึ่งจุดเริ่มต้นของความพิनाศ?

สามปีต่อมา วันที่ 12 เดือนกรกฎาคม ปี 2070

แสงอาทิตย์ขับไล่ความมืดสุดท้ายบนเส้นขอบฟ้าลับหายไปในที่สุด เห็นोकุ่มเมฆบางๆ คือท้องฟ้าสีนกว้างสีฟ้าใสที่พบเห็นได้เพียงทางตอนเหนือ ดูสมกับเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิอันแสนงดงาม

บริเวณเชิงเขาเมือง X เป็นที่ตั้งของวิลล่าส่วนตัวที่ถูกตกแต่งไว้อย่างหรูหรางดงามแห่งหนึ่ง ลักษณะของตัวอาคารดูค่อนข้างยุโรป ที่ผนังด้านนอกแม้จะถูกตกแต่งไว้ด้วยวัสดุจำพวกกระจกเป็นจำนวนมาก แต่เพราะการออกแบบเป็นพิเศษที่ทำให้มองเห็นเพียงด้านเดียวจึงทำให้บุคคลภายนอกไม่อาจมองเห็นถึงการจัดวางด้านใน

ภายในวิลล่า หญิงวัยกลางคนสีหน้าจริงจังคนหนึ่งกำลังกินอาหารเข้าพลางดูรายงานข่าวในโทรทัศน์อย่างใจจดใจจ่อ

"...ต่อไปเป็นรายงานเกาะติดสถานการณ์เหตุระเบิดภายในโรงพยาบาล MK จากรายงานที่ทางเราได้รับ ในเวลานี้ทางเจ้าหน้าที่ได้ทำการปิดล้อม

16 Undead ไวรัสตราวิญญาน 4

โรงพยาบาลซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุไว้หมดทุกด้านแล้ว

ชาวบ้านหลายคนได้บอกกับผู้สื่อข่าวว่าก่อนเกิดเหตุระเบิดพวกเขาได้ยินเสียงปืนดังสนั่น และนั่นก็เป็นสาเหตุให้พวกเขาต่างรู้สึกข้องใจกับคำอธิบายของทางเจ้าหน้าที่ คนจำนวนมากเชื่อว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้น่าจะเป็นการก่อการร้าย ไม่ใช่อุบัติเหตุอย่างดังออกซิเจนระเบิด

นอกจากนี้ยังมีคนใช้อีกสองสามรายที่หนีออกจากโรงพยาบาลมาได้ พวกเขาเปิดเผยกับทางผู้สื่อข่าวของเราว่าก่อนระเบิดมีการจับกุมตัวประกันที่อยู่ในห้องสังเกตการณ์ผู้ป่วยไอซียู พวกเขาสงสัยว่าเหตุการณ์ทั้งสองน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกัน..."

หญิงวัยกลางคนครีโมตอย่างใจเย็น รายการที่อีกช่องนำเสนอก็เป็นรายงานข่าวเช่นกัน เพียงแต่เนื้อหาที่ทำให้เธอถึงกับหน้าเปลี่ยนสี

"...สถานที่เกิดเหตุมีกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง วิธีการลงมือของฆาตกรยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน จนถึงวันนี้ เขื่อยรายนี้ก็นับเป็นผู้เคราะห์ร้ายรายที่เจ็ดแล้ว จากร่องรอยที่พบเห็นได้ชัดว่าคนร้ายสนุกกับการควักตับไตไส้พุงของเหยื่อ แถมทุกครั้งทีลงมือยังทิ้งร่องรอยรูปคอกบ้วยไว้ด้วย ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจ..."

'ตึก' หญิงวัยกลางคนปิดโทรทัศน์ก่อนจะขว้างรีโมตในมือทิ้ง หลังจากขมวดคิ้วนั่งคิดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดเธอก็ล้วงเอาโทรศัพท์สีดำหน้าตาประหลาดเครื่องหนึ่งออกมา "ฉันเอง แฉ่งลงไป ให้เจ้าหน้าที่ทุกหน่วยออกตามหาตัวมันให้พบ จะเป็นหรือตายก็ช่าง แต่ต้องเอาตัวมันกลับมาให้ได้ จะปล่อยให้มันเที่ยวอาละวาดฆ่าคนไปทั่วแบบนี้ไม่ได้ แฉ่งหน่วยย่อยในเมือง H ทั้งหมดให้สนับสนุนปฏิบัติการอย่างสุดความสามารถ รีบหาตัวมันให้พบไม่อย่างนั้นจะถูกลงโทษตามกฎหมายของลัทธิ!"

เขต KL ภายในห้องประชุมของสโมสร 'Dances with Wolves' คนกลุ่มหนึ่งกำลังโต้เถียงกันรุนแรง

"ไม่ได้!" เสียงแหบพร่าของเจ้เฮเลนดังก้องไปทั่วห้องประชุม "แม้

พวกเขาจะเคยรับปากราชาซุสว่าจะเข้าร่วมแก๊งโตแลน แต่นั่นก็ต้องรอจนกว่าจะซื้อค่าหัวพวกเรากลับมาเสียก่อน"

"นั่นพวกนายถือสิทธิ์อะไรมากินฟรีดื่มฟรีอยู่ที่นี่ ถ้าไม่เพราะยัยเด็กนั้นช่วยเอาบุญแจกกลับคืนมาแล้วล่ะก็ พวกเราคงจัดการจับตัวพวกนายไปรับเงินรางวัลค่าหัวแล้ว" เปร์โด้ในชุดเสื้อหนังสีดำพูด

"แน่จริงก็เข้ามา!" เจ้เฮเลนคำราม "คิดว่าฉันกลัวหรือไง"

"พวกนายสองคนเลิกทะเลาะกันได้แล้ว!" เฟร์โร่พูด "แม้ราชาซุสจะตายไป แต่พวกเราก็ไม่มีทางระบัดสัตย์ต่อสิ่งที่พวกเราสัญญาไว้เด็ดขาดไหนๆ ตอนนี้ทุกคนก็ลงเรือลำเดียวกันแล้ว พวกเรามาปรึกษากันดีกว่าว่าจะเอาชีวิตรอดต่อไปยังไง! พี่วอร์เนอร์ พี่เห็นว้าง"

บนตัวของวอร์เนอร์ในเวลานี้มีผ้าพันแผลพันอยู่ตรงหน้าอก สีหน้าท่าทางยังคงไม่สมบูรณ์พร้อม เขาเนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดออกมา "เอาแบบนี้แล้วกัน พวกเราใช้เงินยี่สิบล้านซื้อสถานะคนในให้เลยก่อน เขาจะได้มีสิทธิ์ขึ้นสังเวียน"

"แล้วเรื่องเงินค่าหัวล่ะ เกิดเบื่องบนเพิ่มรางวัลค่าหัวพวกเราขึ้นมาจะทำยังไง" เจ้เฮเลนถาม

"ชีวิตของฉันทหารราชาซุสเป็นคนให้ คราวนี้ถือเสียว่าคืนมันกลับให้เขาก็แล้วกัน" วอร์เนอร์พูด "พอจบเรื่อง พวกนายก็เอาฉันทมอบให้กับทางเบื่องบนได้เงินมายี่สิบล้าน พวกนายก็ไม่ต้องวิตกเรื่องค่าสมาชิกที่ต้องจ่ายในเดือนหน้าอีก"

"พี่วอร์เนอร์ พี่พูดตกแล้ว" เฟร์โร่พูด "เรื่องผิดคำพูดพวกเราไม่มีทางทำแน่ วางใจเถอะ พี่กับพวกพี่น้องหลบอยู่ที่นี้ไปก่อน ถึงเวลาค่อยมาคิดหาทางกันอีกที ส่วนเรื่องเงิน ขอแค่นี้ยังมีชีวิตอยู่ วันข้างหน้ายังมีให้หาอีกเยอะ"

"เลยล่ะ" วอร์เนอร์ถาม

"กำลังฝึกยิงปืนอยู่ที่ห้องใต้ดิน" เฟร์โร่เกาหัวตอบ "ตอนนี้คงได้แต่รอดูฝีมือเขาอย่างเดียวแล้ว"

18 Undead ไวรัสตราวิญญาน 4

เสียงปืนดังอยู่ในห้องใต้ดินไม่ขาด เจ้เฮเลนประคองวอร์เนอร์เดินเข้าไปช้าๆ ภายในห้องที่กว้างขวางมีเพียงเลย์คนเดียวเท่านั้น เขายืนฝึกลูกอยู่ที่ลานซ้อมยิงปืน มือทั้งสองข้างเล็งเป้าหนึ่ง ก่อนจะสาดกระสุนออกไปห้านัดติด... เขากำลังเลียนแบบการเคลื่อนไหวในวันนั้นของชาร์ลี แต่น่าเสียดายที่ไม่รู้ว่า จะทำยังไงก็ไม่อาจทำได้ตั้งใจคิด

"นายเข้าใจผิดแล้ว เลย์" หลังจากมองดูอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุตวอร์เนอร์ก็พูดขึ้น "สิ่งที่อันตรายที่สุดในสังเวียนเจ้าพ่อคือการประลองปืน คนสองคนจะยืนห่างจากกันเพียงสามสิบเมตร ระยะห่างขนาดนั้นไม่ว่าฉันหรือนายพวกเราล้วนสามารถหลบตายได้สบายมาก เพราะฉะนั้นประเด็นสำคัญจึงอยู่ที่ความเร็ว กระสุนนัดแรกต้องเร็ว ฝีมือนายของนายทุกคนในทีมล้วนรู้ว่าแม่ย่าแค่ไหน เพียงแต่ยังเร็วไม่พอ หากเป็นวิลลี่ เรื่องนี้คงไม่ใช่ปัญหา"

เลย์วางปืนลงก่อนจะเดินเข้าไปหาอีกฝ่าย "คุณกับฮิวจ์สองคนพี่น้องล้วนแต่เคยเข้าร่วมสังเวียนเจ้าพ่อมาแล้วทั้งคู่ คุณคิดว่าผมมีโอกาสชนะหรือเปล่า"

"โอกาสย่อมต้องมีอยู่แล้ว เพียงแต่คงต้องพึ่งโชคชะตาด้วย" วอร์เนอร์พยักหน้า "สถานการณ์ของฉันกับพี่ใหญ่ตอนนั้นไม่เหมือนกับนายในเวลานี้ ทางเบื้องบนถึงได้ยอมปล่อยให้ผ่านอย่างไม่ยากเย็นอะไรนัก แต่ตอนนี้โดแลนกับราชาสูรต่างก็ตายไปทั้งหมด อิทธิพลของแก้มแข็งแกร่งเหมือนเก่า คงมีหลายแก้มันที่คิดคัดค้าน นายต้องเตรียมตัวรับมือการต่อสู้ที่ยากลำบากไว้ให้ดี"

อันที่จริงสังเวียนเจ้าพ่อกับฮิลิซเซียม อารีนาก็คล้ายๆ กัน จะต่างกันก็ตรงที่ป่าเถื่อนกว่า อาวุธที่ใช้ทำให้ถึงตายได้มากกว่า หากเสียงดงได้กระสอบทราย พวกนายทั้งสองฝ่ายต้องยืนนิ่งผลัดกันแลกหมัดแถมยังห้ามหลบถึงตอนนั้นนายต้องทำใจแข็ง จะอ้อมมือให้อีกฝ่ายไม่ได้เด็ดขาด"

"วางใจเถอะ เรื่องนี้ผมเข้าใจ" เลย์พยักหน้า นัยน์ตาฉายแววอำมหิต

"เฮลละ กลับไปฝึกต่อเถอะ" วอร์เนอร์พูด "ถ้านี่อะไรได้ฉันจะมาเล่าให้ฟังใหม่"

"คือว่า..." เลย์อ้ออึ้ง "บาดแผลของคุณ...ขอโทษ"

"ทุกคนต่างต้องทำเพื่อเจ้านายของตัวเอง ฉันไม่ติดใจอะไรหรอก" วอร์เนอร์พูด เขายิ้มมุมปากขึ้นเล็กน้อย "อีกอย่าง เคลิร์กก็ตายเพราะฉัน เรื่องนี้ฉันเองก็เสียใจไม่น้อย แม้ความสัมพันธ์ระหว่างนายกับพวกเราแซ่หวัง ทั้งสามคนจะไม่สู้ดีนัก แต่อย่างน้อยพวกเราที่เคยเป็นพี่น้องร่วมทีมกัน จริงมั้ย"

เลย์ส่งเสียงประตอกออกมาคำหนึ่ง "ผมไม่ชอบแค่วิลลี่เท่านั้น ส่วนคุณกับบิลลี่นั้นผมนับถือด้วยใจ"

"เพราะเรื่องผู้หญิงสินะ" วอร์เนอร์ยิ้มพูด "เรื่องของนายฉันเองก็พอรู้มาบ้าง ตอนนั้นหัวหน้าหมวดมีคนตามชายขนมจีบอยู่ไม่น้อย แต่นายกลับกล้าทำแข่งกับวิลลี่"

"ถ้าเป็นแค่เรื่องผู้หญิง ผมคงไม่เกลียดเขามากแบบนี้" เลย์กัดฟันพูด "ที่ผมเกลียดเขาที่สุดคือเขาแข็งต่อเบื้องบนว่ามีกรลอบปฏิบัติภารกิจ สั่งให้พวกเราเปลี่ยนแผนกะทันหัน ผลก็คือภารกิจล้มเหลว พี่น้องหลายคนต้องจบชีวิตลง ส่วนหัวหน้าหมวดก็ถูกไล่ออก"

"ที่แท้ก็แบบนี้เอง" วอร์เนอร์พยักหน้า "แต่ไหนๆ เรื่องก็ผ่านไปแล้ว อย่าไปคิดถึงมันอีกเลย เอาเวลามาเตรียมตัวให้ดีกว่า"

เลย์พยักหน้า มองวอร์เนอร์เดินจากไป

เจดตี้กำลังเอนหลังอยู่ในห้องพักผ่อนของสโมสรเต็นท์ว่า นับแต่ตื่นขึ้นมาเธอก็เอาแต่เปิดปากเงิบไม่พูดไม่จา นัยน์ตาแดงก่ำ มือกำกุญแจหนึ่ง แม้จะรู้สึกเหนื่อยล้า แต่เธอก็ไม่ยอมหลับตา เพราะทุกครั้งที่หลับตา ภาพชายหนุ่มเนื้อตัวเต็มไปด้วยบาดแผลกำลังล้มลงกับพื้นอย่างช้าๆ นั้นก็จะปรากฏขึ้นในสมอง ความรู้สึกเจ็บปวดแล่นเข้าสู่หัวใจของเธออย่างไม่อาจห้ามปราม

"นายมันบ้า! บ้า! บ้า..." เจดตี้เฝ้าตำหนิชายหนุ่มเข้าไปซ้ำๆ

ในตอนนี้เอง จู่ๆ ที่นอกห้องก็มีเสียงคนพูดคุยกันดังขึ้น "ปลุกยัยผู้หญิงนั่นซะ แล้วก็รีบเอากุญแจมา เรื่องทั้งหมดจะได้จบลงเสียที" เสียงสั่งดังกังวาน

20 Undead ไวรัสคร่าวิญญาณ 4

ของใครบางคนตั้งขึ้น

"ไม่ได้ พี่วอร์เนอร์สั่งไว้ ห้ามใครไปรบกวนเธอเด็ดขาด" น้ำเสียงทุ้มต่ำอีกเสียงปรามขึ้นทันที

"พี่วอร์เนอร์? เขามันเป็นพี่ลำดับไหนไม่ทราบ? เอาตัวเองให้รอดก่อนดีกว่าแล้วค่อยมายุ่งเรื่องพวกเรา ถอยไป!" คำพูดเยาะเย้ยถากถางตั้งขึ้น น้ำเสียงของคนคนนั้นดังชัดขึ้นเรื่อยๆ

"ขอโทษที่ทำตามไม่ได้" ส่วนน้ำเสียงทุ้มต่ำนั้นก็ยังคงเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยน

"ฉันแค่เข้าไปเอากุญแจเท่านั้น ไม่ได้จะไปทำอะไรเสียหน่อย นายจะมาขวางทำซากอะไร อีกอย่าง ต่อให้ฉันเข้าไปทำอะไรร้ายผู้หญิงนั้นจริงก็ไม่เห็นจะมีปัญหาตรงไหน อย่าลืมสิว่านี่เป็นถิ่นของพวกเราแก๊งโคแลน!" เสียงดังกังวานนั้นเริ่มเปลี่ยนเป็นเสียงตะโกน

หลังจากฟังพวกเขาทะเลาะกันอยู่ครู่หนึ่ง เจตตี้ก็หมดความอดทน เธอพลิกตัวลงจากเตียง ยืนมองไปรอบๆ ก่อนจะตัดสินใจเดินไปหยุดอยู่ที่ริมหน้าต่าง ลงมือเลื่อนผ้าม่าน เปิดหน้าต่าง ก่อนจะปีนขึ้นไปบนขอบหน้าต่างอย่างทุลักทุเล...

พอเดินกลับขึ้นมาจากห้องใต้ดิน วอร์เนอร์ที่มีเจ้เฮเลนคอยประคองอยู่ข้างๆ ก็พบว่าที่หน้าห้องพักผ่อนของเจตตี้มีคนยืนรอกันอยู่คล้ายกับจะลงมือทำอะไรบางอย่าง

"พวกนายกำลังทำอะไร!" วอร์เนอร์ตะคอกเสียงใส่

"พี่วอร์เนอร์ คนพวกนี้มีเจตนาไม่ดี พวกเขาคิดจะเข้าไปรบกวนเจตตี้" คนของแก๊งอีจวอร์เนอร์คนหนึ่งก้าวเท้าออกมารายงานเหตุการณ์ให้วอร์เนอร์ฟังโดยกระจ่าง

ได้ยืนแบบนี้วอร์เนอร์ก็หน้าตั้งขึ้นทันที เขาตวาดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "ไสหัวไปกันให้หมด!"

พอเห็นวอร์เนอร์ คนของแก๊งโคแลนก็ไม่กล้าทำตัวโอหังเหมือนเก่า

หลังจากส่งเสียงประทศออกมาคำหนึ่งก็ถอยหลังเดินจากไป จนมั่นใจว่าเดินห่างออกมาพอสมควรแล้วถึงได้สบถออกมา "ระยำเอ๊ย ก็แค่เสียกระดาษเท่านั้น!"

"เจตดีเป็นยังไงบ้าง" เมื่อคนของโตแลนจากไป วอร์เนอร์ก็เอ่ยปากถามเขาหันมองไปที่ประตูห้องพัก

"ไม่มีการเคลื่อนไหวครับ ดูท่าคงยังไม่ตื่น" คนของแก๊งฮิวจ์วอร์เนอร์พูด

"ยังไม่ตื่นอีกนั้นหรือ" วอร์เนอร์เดินไปเคาะประตูเรียก "เจตดี เธอตื่นหรือยัง"

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง พอเห็นว่าไม่มีการเคลื่อนไหว วอร์เนอร์ก็ชักสังหรณ์ใจ เขารีบเปิดประตูออกดู ก่อนจะพบว่าภายในห้องพักว่างเปล่า ไม่มีแม้แต่เงาของเจตดี มีเพียงหน้าต่างเท่านั้นที่เปิดกว้าง สายลมร้อนจากภายนอกพัดผ่านปลิวไสวเป็นจังหวะ

'เอ๊ยด!' เสียงเบรกรถแหลมบาดแก้วหูดังขึ้น

"ทำบ้าอะไรวะ!" คนขับแท็กซี่ร้องต่อ "คิดจะฆ่าตัวตายหรือต้องการจะเรียกรถกันแน่!"

เจตดีเปิดประตูมุดเข้าไปยังที่นั่งด้านหลังพร้อมพูด "ขอโทษฯ" ไม่หยุดปาก

"จะไปไหน" คนขับรถถาม ก่อนจะกดป้าย 'ว่าง' ลง พร้อมปล่อยเท้าออกจากเบรก

"ไป..." เจตดีขมวดคิ้ว เธอเพิ่งพบว่าตัวเองอยู่ในชุดของพวกสาวกในคลับ ไม่มีเงินติดตัวเลยสักแดง "ไปย่านที่ฟักอาศัยหมายเลขสามหนึ่งแปด ถนนเลียบชายหาดก่อนก็แล้วกัน"

คนขับแท็กซี่ชำเลื่องมองเจตดีที่อยู่ในชุดเสื้อผ้าสวยๆ นัยน์ตาบวมแดงแวบหนึ่ง พอได้ยินเธอบอกว่าจะไปย่านที่ฟักอาศัยบนถนนเลียบชายหาด เขาก็ทลายฐานะของเธอได้ทันที...มีผู้หญิงประเภทเดียวเท่านั้นที่พอตกตึกก็

22 Undead ไวรัสตราวิญญาน 4

แต่งตัวเสียามหยาดเยิ้ม นั่งรถอิมพอร์ตราคาแพงเข้าไปในโรงแรมหรู กระดกเหล้าเข้าปากจนเช้า ก่อนจะออกมาเรียกรถแท็กซี่กลับที่พักโกโรโกโส พร้อมกับชอบตาคำคล้ำ น้ำเสียงแหบพร่า

พอคิดถึงตรงนั้นคนขับแท็กซี่ก็เผยสีหน้าดูแคลนออกมา เขาขับรถไปเจียบๆ ไม่สนใจอะไรเจตต์อีก

"หนึ่งร้อยยี่สิบ ขอขอบคุณ" พอจอดรถตรงหน้าประตูเสร็จ คนขับแท็กซี่ก็พูดขึ้น

"คือว่า...พี่คะ..." เจตต์พูดอย่างลำบากใจ "ตอนนี้ฉันไม่มีเงินติดตัวเลย พี่รอนันเข้าบ้านไปเอาเงินสักครูได้หรือเปล่า"

"น้องสาว คงไม่ได้หรอกนะ!" คนขับแท็กซี่พูด "ต่อให้น้องไม่ไปแล้วไปลับ แต่ถ้าพี่ต้องรอตั้งครึ่งค่อนวันไม่เท่ากับว่าพี่ต้องเสียเวลาทำมาหากินไปฟรีๆ หรือไง"

"แต่ว่าฉันไม่มีเงินติดตัวมาจริงๆ..." เจตต์พูดจางน่าสงสาร

คนขับแท็กซี่หันกลับมามอง ชายหนุ่มเสียริมฝีปากอย่างไม่รู้ตัว แววตาเริ่มเปลี่ยน "ใครว่าไม่มีเงิน พี่ว่าบนตัวน้องน่าจะมีเงินเยอะเยาะ ให้พี่คืนตัวดูก่อน ถ้าคืนแล้วไม่มีจริงๆ พวกเราค่อยมาตกลงกันว่าเอายังไงต่อ" พูดเสร็จคนขับแท็กซี่ก็เอื้อมมือมาดึงเสื้อเจตต์

"นายคิดจะทำอะไร!" เจตต์รู้สึกถึงเจตนาร้ายของอีกฝ่ายได้ทันที เธอรีบกระดกตัวหลบออกไปทางด้านข้างพร้อมกับยื่นมือเตรียมเปิดประตู

คนขับแท็กซี่รีบลุกจากที่นั่ง โน้มตัวมาคว้าเอาเจตต์พร้อมออกแรงดึงเธอลับเข้ามา เจตต์ร้องโวยวายดิ้นรนขัดขืนอย่างสุดกำลัง

"ยัยบ้าเอ๊ย! ยังจะแก่ง้งทำไร้อีก! นั่งรถไม่จ่ายเงิน ให้อยู่เป็นเพื่อนเล่นสนุกกันแป๊บๆ แค่นี้มันน้อยเกินไปด้วยซ้ำ!" ในเวลานี้สัญชาตญาณสัตว์ป่าในตัวคนขับแท็กซี่พลุ่งพล่าน เขาเริ่มลงมือรุนแรงกับเจตต์ พอเสียง 'แควก' ดัง ด้านหลังเสื้อของเจตต์ก็ขาดเป็นรูใหญ่

เจตต์ยั้งตื่นตระหนก เธอใช้กุญแจที่อยู่ในมือแทงเข้าไปที่มือของคนขับ

แท็กซี่ 'สวบ' คนขับแท็กซี่รู้สึกเจ็บแปลบ เขาเหวี่ยงเจดดีลงบนเบาะที่นั่งเต็มแรง พอกลับมามองก็เห็นว่าบนมือตัวเองมีรอยแผลถูกกุญแจกรีดเป็นทางยาว เลือดสดๆ ไหลซึมออกมาช้าๆ

"บ๊อดชบ! ยัยตัวแสบ!" คนขับแท็กซี่โมโหจัด ในขณะที่กำลังเตรียมสั่งสอนเจดดี จู่ๆ ความรู้สึกเจ็บปวดจากแผลที่หลังมือก็แล่นเข้าถึงหัวหัวใจ คนขับแท็กซี่รู้สึกรอนาบราวกับถูกไฟเผาจนต้องร้องโอดโอยออกมาเสียงดัง เจดดีไม่มีเวลาไปสนใจว่าเกิดเรื่องอะไรกับอีกฝ่าย พอเปิดประตูรถได้ เธอก็รีบวิ่งออกไปทันที

เธอลืมใจไปจนถึงหน้าประตูห้องของตัวเองที่อยู่บนชั้นสาม ก่อนจะใช้มือผลักประตูเข้าไปโดยไม่สนใจกับเชือกกันเซตที่ตำรวจแกะไว้โดยรอบ

'โครม' ประตูที่เต็มไปด้วยรูพรุนหักครึ่งลงทันที หลังจากเดินเข้าไปด้านใน เจดดีก็พบว่าห้องของตัวเองอยู่ในสภาพและทะเล่ไม่มีชิ้นดี เฟอร์นิเจอร์ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ไม่มีเลยแม้แต่ชิ้นเดียวที่ยังคงอยู่ในสภาพสมบูรณ์ บนผนังเต็มไปด้วยรอยกระสุน บนพื้นก็เต็มไปด้วยฝุ่นกับเศษข้าวของที่แตกหักเสียหาย แถมยังมีรอยเลือดเปื้อนอยู่เป็นหย่อมๆ อีกต่างหาก ภายในซามกระบือองสีชาตที่แตกเป็นเสียงยังคงมีเศษระฆังที่เหลื่อทิ้งไว้จับกันเป็นก้อน

เจดดีปาดตาแดงกำของตัวเอง พยายามขบไล่ความทรงจำนั้นทิ้งไป หลังจากเดินคุ่มเข้าไปในห้องนอน เธอก็พบว่าสภาพในห้องนอนนั้นไม่ได้ดีกัว่าข้างนอกสักเท่าไรๆ ประตูหน้าต่างเฟอร์นิเจอร์ทั้งหลายต่างพังยับ

เธอรู้สึกตกใจเมื่อเห็นประตูตู้กับลั่นชักถูกเปิดออก พอวิ่งเข้าไปดูก็พบว่าเงินที่ปูทิ้งไว้ให้ สมุดบัญชีเงินฝาก บัตรเอทีเอ็ม โทรศัพท์มือถือ เสื้อผ้าข้าวของที่พอมีค่าล้วนอันตรายานไปจนลั่น เจดดีรีบเดินไปที่หัวเตียง เปิดลิ้นชักหยิบกล่องใบสวยที่อยู่ด้านในออกมาดู พบว่าข้างในกล่องก็ว่างเปล่าเช่นกัน เหลือก็แต่เพียงกระดาษโน้ตแผ่นเล็กๆ ที่มีชื่อเธอเขียนไว้แผ่นเดียวเท่านั้น ความรู้สึกเจ็บปวดแผ่ซ่านไปทั่วทั้งจิตใจจนเธอลิ้นน้ำตาไม่อยู่

เจดดีผลักเปิดประตูบานเล็กๆ ที่อยู่ข้างห้องนอนออก ก่อนจะเดินตรงไปยังแท่นบูชาดวงวิญญาณของปู่ตัวเอง เธอไหว้คำนับปายวิญญาณของ

24 Undead ไวรัสคร่าวิญญาณ 4

ปู่สองสามครั้ง

"ปู่คะ หนูเหนื่อยเหลือเกิน...ปู่บอกหนูเหนื่อยได้มั้ยคะว่าหนูควรจะทำยังไงต่อไป" เจดตี้ร้องไห้ออกมาอีกครั้งต่อหน้าญาติเพียงคนเดียวของเธอ

"รีบไปจากที่นี่ เจดตี้ ที่นี่ไม่ปลอดภัย"

จู่ๆ ก็มีเสียงเสียงหนึ่งดังขึ้นในสมองราวกับมีใครมากระซิบอยู่ข้างหู เจดตี้บอกไม่ถูกว่าเสียงนั้นดังลอยมาจากทิศไหน

"ใคร" เจดตี้ตกใจ เธอรีบหันกลับไปมอง แต่สุดท้ายก็พบว่าที่อยู่รอบตัวเธอ นั้นมีแต่ความว่างเปล่า ไม่มีเงาใครแม้แต่คนเดียว

"คุณปู่? ไข่ปู่หรือเปล่า" เจดตี้ทั้งดีใจทั้งตกใจ "ปู่กำลังพูดกับหนูใช่มั้ยคะ" เจดตี้เงยหน้ามองเพดาน ก่อนจะหันมองไปที่ป้ายวิญญาณของปู่อีกครั้ง เธอถามด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่อง แต่คราวนี้กลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ตอบรับ รอบกายมีแต่ความเงียบสงัด

"หรือว่าเราจะพุ่งसानไปเอง" เจดตี้พิมพ์ "ไปเสียก็ดีเหมือนกัน ไหนๆ ที่นี่ก็ไม่มีอะไรให้ต้องอาลัยอาวรณ์อีกแล้ว"

พอเช็ดน้ำตาแห้งเธอก็เดินไปที่หัวเตียง รื้อหาเสื้อผ้าเก่าๆ ที่แม่แต่โจรก็ไม่สนใจมาเปลี่ยน หลังจากนั้นก็พลิกไม้กระดานปูเตียงออก ล้วงเอาหม้ออมสินออกมาทุ้มมันลงกับพื้น เศษเหรียญที่รวบรวมได้มีอยู่แค่สิบกว่าเหรียญเท่านั้น เจดตี้หยิบกระเป๋าบเป็ใบเล็กในตู้เสื้อผ้าออกมา โยนสร้อยเสื้อผ้าเก่าๆ สองสามชุด กับข้าวของจำเป็นอีกนิดหน่อย รวมทั้งกล่องใส่กระดาษโน้ตลงในกระเป๋าบ

หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง เจดตี้ก็หยิบเอาสร้อยที่มีกุญแจสีทองคล้องมาแขวนไว้บนคออย่างทะนุถนอม สุดท้ายเธอก็เดินกลับไปหยุดอยู่หน้าแท่นบูชา ประคองป้ายวิญญาณปู่ออกมา ใช้แขนเสื้อเช็ดทำความสะอาดอย่างระมัดระวัง จากนั้นหยิบเอาหนังสือที่เขียนขอบด้วยด้ายที่อยู่ในลิ้นชักใต้ป้ายวิญญาณออกมาเก็บรวมเข้าไว้ในกระเป๋าบเป็ เสร็จแล้วก็เดินจากไป

เพราะกลัวว่าคนขับแท็กซี่ที่นรกคนนั้นจะยังรออยู่ที่หน้าประตู เจดตี้จึงตัดสินใจที่จะไม่ไปตามถนนใหญ่ เธอเลือกเดินตัดป่าละเมาะเข้าไป

ก่อนจะมาหยุดอยู่บนถนนเลียบชายหาด

ตอนเธอก้าวขาออกมาจากที่นั่น ชายชุดดำสวมแว่นกันแดดสองสามคน ก็แวะไปเยี่ยมเยียนบ้านที่จะพังมิพังแหล่ของเธอพอดี เจตตี้อัดคากับคนพวกนั้นเพียงเสี้ยววินาทีเดียวเท่านั้น

พระอาทิตย์ค่อยๆ ลอยขึ้นจนอยู่เหนือหัว เจตตี้อัดคอง่ายๆ ไร้จุดหมายอยู่บนถนนเลียบชายหาด เหงื่อไหลอาบสองแก้มไม่หยุด

ไม่รู้ว่าจะเดินมานานเท่าไร จู่ๆ กลิ่นคาวปลา ก็ลอยเข้ามาปะทะจมูกเธอ เจตตี้อัดคองมองดูภาพเบื้องหน้า ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

ภาพลานตากปลาขนาดใหญ่อยู่ใต้เนินเบื้องล่าง กระท่อมไม้ข้างๆ ถูกไฟเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่าน ทำให้เธอย้อนนึกไปถึงตอนนอนหมอบมองดูชาร์ลีเพื่อท่วมอยู่บนหลังของเขา รอยยิ้มเริ่มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเจตตี้อัดคองที่ละน้อย แต่หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งรอยยิ้มทั้งหมดก็จางหาย เธอถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะเดินหน้าต่อ

พระอาทิตย์เริ่มคล้อย ในที่สุดเจตตี้อัดคองก็เดินเข้ามาถึงเขตเมือง เธอรู้สึกอ่อนล้า ขาทั้งสองข้างปวดเมื่อยไปหมดราวกับมีตะกั่วถ่วงไว้ แม้แต่ตัวเองก็เริ่มร้องซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจอะไร เพราะเธอเดินมาตั้งไกล แถมยังไม่ได้ดื่มอะไรเลยแม้แต่สักเดียวมาตั้งแต่เมื่อคืน ดังนั้นเรื่องที่ท้องจะหิวจึงไม่ต้องพูดถึง

เจตตี้อัดคองร้าน KFC ที่ตั้งอยู่ริมถนน รสชาติของแฮมเบอร์เกอร์กับไก่ก็เริ่มปรากฏขึ้นในหัว เธอกลืนน้ำลาย แต่พอล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า ก็มีแต่เพียงเสียงกริ่งกริ่งของเหรียญลิบกว่าเหรียญซึ่งพอสำหรับซื้อไก่แก้วเดียวเท่านั้น จากสภาพเธอในตอนนั้น เจตตี้อัดคองก็มั่นใจว่าตัวเองต้องแกะฝาออก โยนหลอดทิ้ง ซดน้ำเข้าปากหมดภายในสองสามอีก ก่อนจะเธอออกมาเป็นการตบท้ายแน่

"ฉันไม่อยากกินอะไรทั้งนั้น ฉันไม่หิว...ฉันไม่อยากกินอะไรทั้งนั้น ฉันไม่หิว..."

เจตตี้อัดคองหันหน้าพึมพำ เตรียมหันหลังเดินจากไป ในตอนนั้นเองพนักงานร้าน KFC ที่ยืนชะเง้อคอมองอยู่หน้าประตูก็เดินตรงดิ่งมาหาเธอ "ขอโทษนะคะ คุณใส่ถุงจนงอวีเหยียนหรือเปล่า"

"ใช่ค่ะ..." เจดตี้อปลั่งปากตอบ ทันใดนั้นเธอรู้สึกตกใจ เริ่มมีท่าทีระแวงระวังขึ้นมา "คุณ...คุณเป็นใคร ทำไมถึงได้รู้จักฉัน"

"หึหึ" พนักงานสาวขำกับท่าทีของเจดตี้อ "ฉันไม่รู้จักคุณหรอกค่ะ เพียงแต่ว่ามีคนคนหนึ่งเขาอยากเชิญคุณเข้าไปทานอะไรหน่อย เลยให้ว่านให้ฉันออกมารอคุณอยู่ที่นี่"

"มีคนเชิญให้ฉันเข้าไปกินอาหารนั่นหรือ" เจดตี้อไม่ยอมเชื่อหูตัวเอง "ใคร"

"ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน" พนักงานสาวยกไหล่ "ฉันเดาว่าน่าจะเป็นปู่ของคุณ คุณเข้าไปดูก็จะรู้เอง เชิญทางนี้ค่ะ"

ปู่ขึ้นหรือ เจดตี้อบ่นหน้าสงสัย ปู่ของเธอตายไปตั้งนานแล้ว ยังมีปู่ที่ไหนโผล่มาได้อีก ด้วยความอยากรู้อยากเห็นทำให้เธอออกเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในร้านไม่ได้

"คนล่ะ อยู่ไหน" เจดตี้อถามพลางมองไปรอบๆ

"เอ๋? เมื่อกี้ยังอยู่ตรงนี้อยู่เลย" พนักงานสาวเองก็มองไปรอบๆ "รอเดี๋ยวนะค่ะ ฉันไปถามคนอื่นให้"

พนักงานสาวจัดที่นั่งให้เจดตี้อ บนโต๊ะมีถาดอาหารวางอยู่เรียบร้อย บนถาดมีปีกไก่ Hot & Spicy สองชิ้น Grilled Chicken Burger หนึ่งชิ้น ทาร์ตไซร์สองนมหชิ้น สลัดกับไค้กแก้วใหญ่อีกอย่างละหนึ่ง ถึงแม้เจดตี้อจะหิวจนแทบทนไม่ไหว แต่เธอก็ยังไม่กล้าหยิบของตรงหน้าขึ้นมากิน

ขณะที่กำลังลังเลตัดสินใจไม่ถูกนั่นเอง พนักงานสาวคนเดิมก็กลับมาอีกฝ่ายขมวดคิ้วพูด "คุณจงคะ เพื่อนของฉันบอกว่าพอคนคนนั้นชำระค่าอาหารเสร็จเขาก็เดินออกจากร้านไปเลย"

"ไปเลยนั่นหรือ" เจดตี้อถาม "แล้วเขาหน้าตาเป็นยังไง"

"เขา...ใส่แจ็กเก็ตผ้าลูลิตาอ่อน แล้วก็ใช้หมวกฮู้ดที่ติดอยู่กับเสื้อคลุมหัวไว้ แถมยังพันผ้าพันคอไว้อีกต่างหาก พวกฉันเลยมองเห็นหน้าตาเขาไม่ถนัด..." พนักงานสาวเงยหน้ามองเพดาน นึกพลางพูดพลาง "กางเกงล้าลองสีน้ำเงิน..."

"เตี้ยก่อน" เจดตี้พูดแทรก "คุณบอกเองไม่ใช่หรือว่าเขาเป็นปูฉิน คุณรู้จักปูฉินนั้นหรือ"

"เรื่องนั้นฉันทายเอาต่างหากละคะ" พนักงานสาวยกไหล่พูด "ฉันเห็น น้ำเสียงเขาแหบพร่า แถมคิ้วยังเป็นสีขาว...บางทีฉันอาจเดาผิดก็ได้"

"คนแก่จั้นหรือ" เจดตี้เงยหน้ามองไปรอบๆ ในตอนนั้นเองจู่ๆ ท้องเธอก็ร้องขึ้นมา เจดตี้พูดน้ำเสียงเฉียบขาด "ไม่สนแล้ว! กินก่อนดีกว่า เรื่องอื่นไว้ค่อยว่ากัน" พูดจบเธอก็กินอาหารตรงหน้าอย่างตะกรุมตะกราม

"เอีก..."

เจดตี้เธอ กระเพาะที่อัดแน่นไปด้วยอาหารช่วยให้เธอรู้สึกอารมณ์ดีขึ้น เป็นกอง เจดตี้ตบท้องตัวเองเบาๆ ก่อนจะโบกมือเรียกพนักงานให้ช่วย เอาอาร์ตไซท์ที่กินเหลือใส่กล่อง หลังจากนั้นก็เดินออกไปจากร้าน

เดินไปได้ไม่นานเท่าไร เจดตี้ก็รู้สึกว่าเขาทั้งสองข้างยังคงอ่อนล้า พอเห็นว่าที่ด้านหน้ามีสวนสาธารณะตั้งอยู่ริมถนน เธอก็รีบตรงดิ่งเข้าไป ด้านใน แต่แล้วกลับพบว่าม้านั่งทั้งหลายในสวนต่างเต็มไปด้วยผู้คน มีเหลือก็แค่ม้านั่งตัวเดียวที่ยังพอมีที่ว่างอยู่

พอขยับตัวเข้าไปใกล้ เธอก็รู้ถึงเหตุผลทันทีว่าทำไมม้านั่งตัวนี้ถึงยังว่าง ที่แท่นม้านั่งนั้นมีชายเร่ร่อนใส่เสื้อผ้าเก่าๆ ซาๆ กำลังนอนเอนหลังอยู่บนตัว มีกระดาษหนังสือพิมพ์คลุมไว้ หลังจากเดินเข้าไปใกล้ได้ราวๆ สองเมตร เจดตี้ก็ได้กลิ่นเหม็นเปรี้ยวลอยออกมาจากตัวอีกฝ่าย เธออดนึกหน้าไม่ได้

ชายเร่ร่อนกำลังนอนอาบแดด พังวิทย์ปังๆ ที่ไม่รู้จะไปเก็บมาจาก กองขยะกองไหน พร้อมกระดิกนิ้วหัวแม่เท้าที่โผล่ลอดออกมาจากรองเท้าหนัง ซาๆ อย่างสบายอารมณ์ สีหน้าดูเคลิบเคลิ้มมีความสุขอย่างที่สุด

เห็นสีหน้าแบบนั้นของชายเร่ร่อน เจดตี้ก็รู้สึกอิจฉาขึ้นมา คนอื่นสามารถมีชีวิตได้อย่างสง่างาม แล้วทำไมในใจของเธอถึงกลับเต็มไปด้วยความทรงจำแสนเศร้า พอนึกถึงตรงนี้เจดตี้ก็ตัดสินใจจะทำตัวให้เหมือนกับชายเร่ร่อนผู้โชคตคนนั้น เธอกลั้นใจเดินฝ่ากลิ่นเหม็นเปรี้ยวรุนแรงเข้าไป หยุดอยู่ข้างๆ อีกฝ่ายพลางพูด "นี่ พี่ชาย แบ่งที่ให้ฉันนั่งหน่อยได้หรือเปล่า"

28 Undead ไวรัสคร่าวิญญาณ 4

ชายเร่ร่อนหรีตามอง หลังจากพิจารณาจุดเจตต์อยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้น "แบ่งของในมือเธอมาให้ฉันชิ้นหนึ่ง"

เจตต์มองดูทาร์ตไซในมือ หยิบออกมาชิ้นหนึ่ง แต่หลังจากคิดทบทวนดูเธอก็วางมันกลับลงไป เสร็จแล้วก็ยื่นทาร์ตไซทั้งถุงให้อีกฝ่าย "ฉันให้หมดนี้เลย"

ชายเร่ร่อนดีใจจนออกนอกหน้า เขารีบพลิกตัวลงจากม้านั่ง "มานอนเลยๆ ม้านั่งนี้ฉันยกให้!" ชายเร่ร่อนพูดพร้อมรีบรับถุงมา หลังจากนั้นก็กุกุกจ้อใช้กระดาษหนังสือพิมพ์เช็ดม้านั่งให้เจตต์

เจตต์วางกระเป๋าเป้ลง เปลี่ยนแบบชายเร่ร่อนคือนอนแหงนหน้ามองท้องฟ้า แสงอาทิตย์ที่ลอดผ่านกิ่งไม้ใบไม้ในสวนสาดลงบนใบหน้าจนเธอต้องหรีตา

หลังจากนอนอยู่ครู่หนึ่งเจตต์ก็หันหน้าไปมองชายเร่ร่อน เธอเห็นอีกฝ่ายกำลังกินทาร์ตไซรสอ่งนอย่างออกรสออกชาติ ทุกครั้งที่กัดเป็นต้องออกเสียงซึ้นซมไม่ขาดปาก รวกับได้กินอาหารที่อร่อยที่สุดในโลกยังไยงั้น

"นี่" เจตต์พูดกับชายเร่ร่อน "เมื่อกี้ฉันเห็นพี่น้องสบาย คุณนอนคลายเชียย แต่ทำไมพอฉันทำบ้างกลับยังรู้สึกเหนื่อยล่ะ"

ชายเร่ร่อนเคี้ยวอาหารเต็มปาก มองเจตต์ด้วยสีหน้าแปลกใจ หลังจากนั้นก็ตบหัวตัวเองเหมือนจะนึกอะไรออก เขารีบหยิบเอาวิทยุพั้งๆ เครื่องนั้นมาวางข้างหูเธอ พูดอ้อออกมา "พั้งเจ้านี้ นอนพลงพั้งพลง แบบนี้ถึงจะสบาย"

เสียงดังลอดออกมาจากเครื่องวิทยุเพียงแผ่วๆ ผสมไปกับเสียงคลื่นรบกวน เจตต์พยายามเงี่ยหูพั้ง

"...ทางตำรวจรู้แน่ชัดถึงลักษณะการลงมือของฆาตกรต่อเนื่องรายนี้แล้ว รับรองว่าจะสามารถนำตัวคนร้ายที่สังหารผู้บริสุทธิ์ไปแล้วถึงเจ็ดรายภายในหนึ่งสัปดาห์มารับโทษได้ก่อนมีการก่อเหตุครั้งหน้าแน่นอน..."

หลายวันมานี้เจตต์ฆาตกรรมต่อเนื่องที่ว่ากลายเป็นข่าวครึกโครมไปทั่ว เจตต์เองได้ยื่นข่าวนี้มาหลายต่อหลายครั้ง หลังจากที่พยายามตั้งใจฟังความทุกข์ทั้งหมดที่มีก็ค่อยๆ เลื่อนหายไปจากสมอง เธอรู้สึกปลอดภัย

ขึ้นมาไม่น้อย สุดท้ายเธอก็อดยิ้มพูดคุยกับชายเร่ร่อนไม่ได้ "เจ้าวิทย์พุงๆ เครื่องนี้
เจ๋งจริงๆ"

ชายเร่ร่อนกัดทาร์ตไข่เข้าไปเต็มปาก พยักหน้าเห็นด้วยอย่างมีความสุข
"พี่เองไม่มีแม่แต่จะกิน แล้วทำไมถึงยังมีความสุขแบบนี้ได้ล่ะ" เจดดี
ถามชายเร่ร่อน

พอกลิ่นอาหารคำสุดท้ายลงท้องเสร็จ ชายเร่ร่อนก็รวบรวมเอาเศษ
ทาร์ตที่เหลือเทใส่ปาก หันมาพูดกับเจดดี "มีความสุขหรือไม่มีก็ขึ้นอยู่กับ
ตัวเองทั้งนั้น ไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องมีกินหรือไม่มีกินสักหน่อย"

"มีความสุขหรือไม่มีก็ขึ้นอยู่กับตัวเองนั่นหรือ" เจดดีพูดทวนถ้อยคำของ
ชายเร่ร่อน

"อา ไม่ต้องคิดมาก" ชายเร่ร่อนพูด "กินได้ก็กิน นอนได้ก็นอน ลอง
ดูสิ ตอนนี้อากาศดีขนาดไหน" พูดอยู่ดีๆ ชายเร่ร่อนก็อ้าปากหา เขาเอนหลัง
นอนลงบนพื้นหญ้า

เห็นแบบนี้เจดดีก็เงยหน้ามองแสงอาทิตย์ที่สาดแสงลอดผ่านกิ่งไม้
ใบไม้ เงยหูฟังเสียงคลื่นรบกวนจากวิทยุกับเสียงคนเสียงรถที่อยู่รอบๆ ส่วน
ความคิดวุ่นวายในสมองราวกับถูกแสงอาทิตย์แผดเผาละลายกลายเป็นน้ำที่
สงบนิ่งในทะเลสาบ เธอรู้สึกว่าร่างกายของตัวเองเบาขึ้นเรื่อยๆ อ่อนยวบ
ลงทุกที ราวกับกำลังแช่อยู่ในอ่างน้ำอุ่น เสียงที่อยู่รายรอบเหมือนจะห่างไกล
ออกไปทุกทีๆ เปลือกตาหนักขึ้นทุกขณะ จนในที่สุดก็ปิดสนิท...

โรงพยาบาลโลฟิสแปนเป็นหนึ่งในโรงพยาบาลชั้นนำของเขต MK เพียง
แต่เพราะทำเลที่ตั้งอยู่ไกลไปหน่อย แคมยังอยู่ละแวกถนนเลียบชายหาดอีก
ดังนั้นจึงไม่มีชื่อเสียงมากเท่าโรงพยาบาล MK แต่เพราะตอนนี้โรงพยาบาล
MK เกิดเรื่อง ผู้ป่วยจำนวนมากจึงย้ายมาที่นี่จนทำให้เตียงคนไข้มีไม่พอ
ประกอบกับการที่มีนักศึกษาอาสาสมัครคนไข้อยู่ตลอดเวลา จึงทำให้ชื่อเสียง
ของโรงพยาบาลเพิ่มสูงขึ้นเป็นประวัติการณ์

ห้องโถงของโรงพยาบาลเหลือพื้นที่ให้เดินไม่มากนัก ผู้อำนวยการตั้ง

กับเฮอร์เบิร์ตต้องออกแรงไม่น้อยกว่าจะเบียดเสียดมาจนถึงหน้าประตูใหญ่

"ศาสตราจารย์หลี่ คนใช้สองสามรายนี้รู้อะไรไม่มากนัก คุณว่าพวกเราควรทำยังไงต่อ" ผู้อำนวยการดิงถาม

เฮอร์เบิร์ตสวมแว่นดำ หลังจากมองซ้ายมองขวาอยู่ครู่หนึ่งก็พูดออกมาเบาๆ "อีกเดี๋ยวคุณไปปรับท่านเจ้าลัทธิที่สนามบินแทนผมที ผมคงไม่ไปแล้วตอนนี้ยังมีทางออกสุดท้ายอีกทาง...คือลองไปถามตำรวจนายนั้นดู"

ในขณะที่ทั้งสองคนกำลังเตรียมจะแยกย้ายกันไปนั้นเอง จู่ๆ ก็มีรถแท็กซี่คันหนึ่งแล่นเข้ามาอย่างรวดเร็ว เสียงเบรกรถสับแคว่หูทำเอาคนที่อยู่หน้าประตูต่างพากันนินว่หน้า

ยังไม่ทันจอตสนิทคนขับรถก็กึ่งกิ้งกึ่งคลานออกมาจากที่นั่ง ปากร้องตะโกน "ช่วยด้วย! ช่วยผมที! รีบไปตามหมอให้ที!"

ยังไม่ทันที่ผู้อำนวยการดิงจะมีปฏิกิริยาใดๆ เฮอร์เบิร์ตกลับตาไว มองออกว่าสถานการณ์ตรงหน้าไม่ปกติ...คนขับรถคนนั้นใช้มือซ้ายกุมข้อมือขวาไว้แน่น มือขวาของเขาไม่มีเนื้อหนังเหลือให้เห็น มันทะลุเป็นรูจนเห็นกระดูกสีขาวที่อยู่ด้านใน ของเหลวสีขาวไหลออกมาจากปากแผลใหญ่

"เกิดอะไรขึ้นกับคุณ" เฮอร์เบิร์ตแหวกฝูงคนออก เดินตรงไปถามคนขับแท็กซี่

"ยัยตัวแสบนั้นต้องวางยาอะไรไว้บนกุญแจแน่ๆ!" คนขับแท็กซี่ร้องครวญเหงื่อผุดเต็มหน้าผาก "รีบช่วยผมเร็วเข้า ผมเจ็บจะตายอยู่แล้ว..."

"ใคร คุณบอกว่าใครวางยา" เฮอร์เบิร์ตถาม

"ผมไม่รู้ รีบช่วยผมที..." คนขับแท็กซี่หน้าซีด เหงื่อผุดออกมามาก ผิดปกติ เหมือนกำลังจะหมดสติ เฮอร์เบิร์ตกับผู้อำนวยการดิงรีบเข้าไปประคอง

ในตอนนั้นเอง เจ้าหน้าที่ของทางโรงพยาบาลก็ห้ามเปลเข้ามา เฮอร์เบิร์ตรีบแสดงบัตรเจ้าหน้าที่ของตัวเองปลางพูด "ผมคือศาสตราจารย์หลี่ซุ่ยหมิงแห่งสถาบันวิจัยความปลอดภัยทางชีวภาพแห่งชาติ สถานการณ์ของผู้ป่วยรายนี้ไม่ธรรมดา ผมต้องการใช้ห้องผ่าตัดของพวกคุณลงมือผ่าตัดให้เขา"

"สถาบันวิจัยความปลอดภัยทางชีวภาพแห่งชาติ?" ได้ยินแบบนี้
เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลก็ต่างมองหน้ากันไปมา

ยี่สิบนาทีต่อมา

เฮอร์เบิร์ตเดินออกมาจากห้องผ่าตัด ผู้อำนวยการตึงรีบเดินตรงดิ่ง
เข้าไปถาม "มันเป็นพิษอะไรกันแน่ คุณถึงต้องลงมือจัดการเอง"

"ผู้ลงทัณฑ์" เฮอร์เบิร์ตกระซิบเบาๆ "ตอนนี้พวกเรารีบไปย่านที่פק
อาศัยหมายเลขสามหนึ่งแปด บนถนนเลียบชายหาดกันก่อนดีกว่า"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)